

84#80

1813
J. C.
OGILBY

BX1750
.C23
1784-90
v.3
c.1

INSTITVTIONES THEOLOGICAE
IN VSVM TYRONVM

ADORNATAE

A F. AVGVSTINO CABADÈS MAGI

REGII ORDINIS B. MARIAE V. DE MERCEDE,
*Redemptionis Captiuorum, in Valentina Academia Sacrae
Theologiae Doctore, Professore, ac Censore.*

TOMVS III.

SVPERIORVM PERMISSV.

46440

VALENTIAE: IN OFFICINA BENEDICTI MONFORTI

M. DCC. LXXVII.

BX1750
.C23
1784
v.3

1080044469

Non cum vulgi imperitia certamus, sed eos instituimus, qui verae, germanaeque Theologiae solidam, et expressam effigiem tenere cupiunt, nec fugientes umbras persequi.

Cl. Melchior Canus Lib. VII. cap. 3. concl. 4.

FONDO BIBLIOTECA PUBLICA
DEL ESTADO DE NUEVO LEON

132753

UNIVERSIDAD AUTONOMA DE NUEVO LEON
CAPILLA ALFONSO SINA BIBLIOTECA UNIVERSITARIA
MICROFILMADO Rollo-9

INDEX

INSTITVTIONVM THEOLOGICARVM.

PARS ALTERA

De Deo quia rerum est principium et finis.

LIBER V.

Qui diuinam gratiam hominis infirmitatem adiuuantem considerat.

- CAP. I. *V*ocabuli gratiae multiplex acceptio. Varias item gratiae diuisiones. Pag. 2.
- CAP. II. *V*ndenam diuinæ gratiae efficacia repetenda sit. 11.
- CAP. III. *M*olinianæ doctrinae originem ac vicissitudines summatim tradit. Eiusdem capitula praecipua explodit. *Congruistis* occurrit. 19.
- CAP. IV. *D*issidium inter Augustini et Thomae Commentatores in assignanda efficaci gratiae natura proponitur. Illud nominis, non rei esse certo certius suadet. *Mens* utriusque Doctoris ex ipsis declaratur. 31.
- CAP. V. *C*atholicum dogma erga gratiae actualis necessitatem in genere sustinet. 39.
- CAP. VI. *H*aeresis Pelagianae Auctores, Fautoresque recensentur. *Varii* illius status designantur. 43.
- CAP. VII. *D*e eodem argumento: deque haeresis Semipelagianae initium, atque progressu. 51.
- CAP. VIII. *I*oan. Chrysostomum a Semipelagianismo vindicat. 60.
- CAP. IX. *D*e aliorum virorum, Sanctorum etiam, doctrina, semotis praedudicium, fertur iudicium. 65.
- CAP. X. *Q*uae Apologistae nonnulli concinnant ut sanctos viros a Semipelagianismi laebe purgent, imbecilla ostenduntur. 71.
- CAP. XI. *G*ratiae necessitas ad fidei initium contra Semipelagianos data opera demonstratur. 80.
- CAP. XII. *A*rgumentis Semipelagianorum satisficit. Eorundem error distinctius adaperitur. 83.
- CAP. XIII. *N*ecessitatem gratiae Chris-

- Christi ad veri cognitionem scrutatur. 90.
- CAP. XIV. Obiectionibus in contrarium breuiter satisfi. 94.
- CAP. XV. De gratiae necessitate ad opera moraliter bona. 97.
- CAP. XVI. Gregorii Ariminensis argumenta diluuntur. 103.
- CAP. XVII. An, et quae ad diligendum Deum, ut naturae auctorem; ad legis praecepta obseruanda; ad vitandum peccatum, et tentationes vincendas necessaria sit gratia. 110.
- CAP. XVIII. Qui nobis aduersentur paucis adaperitur. Singulorum momentis deinde occurritur. 118.
- CAP. XIX. Venialium peccatorum deuitationem, finalem item persuerantiam ex gratia esse probat. 129.
- CAP. XX. Obiectiones in contrarium soluentur. Haereticorum prius errore detecto. 134.
- CAP. XXI. De dispositione ad gratiam breuiter disputatur. Vulgatum illud axioma, facienti quod est in se Deus non denegat gratiam, exponitur. 138.
- CAP. XXII. Scholae Doctor. contraria sententia refertur, eiusdemque momentis fit satis. 140.
- CAP. XXIII. Liberum hominis arbitrium catholice firmat: eiusdem essentiam determinat. 150.
- CAP. XXIV. Nouatorum peruersa dogmata circa hominis libertatem referuntur: eorundem obiecta soluentur. 150.

LIBER VI.

Diuinae gratiae effectus considerat.

- CAP. I. Praecipuum gratiae effectum, videlicet sanctitatis ornatum, designat, atque tuetur. 161.
- CAP. II. Lutheri error describitur. Eundem sequutum fuisse Caluini notatur. Argumenta soluentur. 165.
- CAP. III. Quomodo adulti ad iustificationem disponantur. Sensus Apostoli, hominem gratis et per fidem iustificari affirmatis, datur. 169.
- CAP. IV. Error haereticorum declaratur. Eorundem dissidium obiter notatur. Argumenta diluuntur. 174.
- CAP. V. Meritum bonorum operum considerat. Tum de conditionibus operis meritum tollit qui-

- quitur. 181.
- CAP. VI. Impium haereticorum circa meritum bonorum operum doctrinam refert, ac confutat; et momenta, quae illam munire satagunt, diluit. 188.
- CAP. VII. De iustificatione impii de nouo loquitur, ut alios Nouatorum errores oppugnet. 194.
- CAP. VIII. Impia Nouatorum mens detegitur. Quae obiectant diluuntur. 197.

LIBER VII.

Qui de legibus mores humanos dirigentibus agit.

- CAP. I. Legis vocabulum exponitur. Multiplex etiam legum partitio datur. 204.
- CAP. II. De lege aeterna pertractat, atque ab ea omnes deriuari ostendit. 206.
- CAP. III. Iuris naturae primaeui existentiam, essentiam, ac praecepta, demonstrat, considerat, designat. 212.
- CAP. IV. Naturalem legem neutiquam posse immutari resoluitur, ac euincitur. 217.
- CAP. V. Scoti discipulorum argumenta soluentur. Eorum etiam qui Romano Pontifici indulgent. 220.
- CAP. VI. Quem auctorem lex vetus habuerit; cuius etiam utilitatis et perfectionis fuerit illa. 227.
- CAP. VII. De sententiis contrapugnantibus: nefaria praesertim Manichaeorum, et Marcionitarum. Vbi eorundem momenta dissoluentur. 231.
- CAP. VIII. De legislatrice humana facultate, eiusque vi. 243.
- CAP. IX. Haereticorum conatus prodit et frangit. 246.
- CAP. X. De lege noua, seu euangelica, disputat. 253.
- CAP. XI. Haereticorum falsa dogmata dispelluntur. 258.
- CAP. XII. De legum diuinarum fine, praemio, et poena. 263.

LIBER VIII.

De humanis officiis agit : atque singulorum naturam designat.

- CAP. I. *Quid humanum officium sit definit : an expert militiae, aut probitatis.* 268.
- CAP. II. *Discipulorum Scoti, aliorumque his adhaerentium argumenta solvuntur.* 275.
- CAP. III. *De certa humanorum officiorum specie disserit, scilicet peccato : eius naturam, atque nequitiam exhibet. Scholae morem gerens.* 282.
- CAP. IV. *Dissentientium Theologorum, eorum etiam, qui Sancti Thomae nomine gloriantur, momenta expendit ; Manichaeorum ante errore relato.* 287.
- CAP. V. *Num graua omnia peccata paria sint. An dentur etiam peccata natura sua venialia.* 294.
- CAP. VI. *Contra haec catholica dogmata pugnantes errores adducit. Eorundem momenta infirma demonstrat.* 298.
- CAP. VII. *Quaedam resoluit, quae pro pleniori peccatorum notitia faciunt.* 305.
- CAP. VIII. *De altero hominis officio, cui virtutis nomen datur, disputat. Quid illud sit ; quotuplex etiam, resoluit.* 317.
- CAP. IX. *Theologorum contra sententium argumenta diluit.* 319.

LIBER IX.

Qui de theologis virtutibus ex instituto pettractat.

- CAP. I. *Quid fides sit ; cuius insuper necessitatis ad salutem, resoluit.* 323.
- CAP. II. *Quaestionem de fidei resolutione, ac analysi, ad quam haeretici nos inuitos prouocant, resoluit, ac firmat.* 331.
- CAP. III. *Errores his Ecclesiae dogmatibus contrarii recensentur ; auctorum nomine datos ; eorundem cauilla diluuntur.* 338.
- CAP. IV. *Externum fidei actum, seu confessionem, considerat. Quid erga hunc liceat, necne,*

- ne, resoluit. De Sinensium ritibus ad calcem loquitur.* 348.
- CAP. V. *Haeticorum irritos conatus demonstrat.* 354.
- CAP. VI. *Num infideles, atque haeretici compellendi ad fidem sint.* 364.
- CAP. VII. *Contraria his adsertionibus momenta adducit, et diluit.* 371.
- CAP. VIII. *De spe fidelium, eiusdemque necessitate, ac certitudine.* 376.
- CAP. IX. *Momenta cum adductis pugnancia solvuntur : ea praesertim quae Pseudo-reformati proferunt.* 383.
- CAP. X. *De praecipuo hominis officio, scilicet dilectione Dei, et hominum, quod charitas dicitur.* 388.
- CAP. XI. *Eos, qui contra opinati sunt, designat ; eorumque momentis occurrit. Quaedam insuper inde infert.* 395.
- CAP. XII. *Charitatis excellent. prae aliis virtutibus contra sectarios tuetur. Damnatum quietismum reprobat : una et purum amorem.* 408.
- CAP. XIII. *Errores contrarios una et auctorum nomina adducit. Momenta, quibus ea firmare student, destruit.* 412.

LIBER X.

Potissimam humanorum officiorum regulam, Conscientiam scilicet, declarat.

- CAP. I. *Conscientiae notionem exhibet. Grauisimam de opinione probabili quaestionem resoluit.* 418.
- Cap. II. *Probabilistarum argumentationes expediuntur. Varias ex Probabilismo ductae coequentiones reiciuntur.* 430.

Erratula, quae irreperunt, leuiores sunt, quam ut nos-
tram in corrigendo diligentiam desiderent, aut laborem. Il-
la prudens Lector quamfacile deprehendet, emendabitque.

INSTITVTION. THEOLOGICAR.

PARS ALTERA

DE DEO QVIA RERVM EST PRINCIPIVM

AC FINIS.

LIBER V.

QVI DIVINAM GRATIAM HOMINIS
infirmitatem adiuuantem considerat.

CAPVT I.

*Vocabuli gratiae multiplex acceptio. Varias item
gratiae diuisiones.*

Intelligitur gratiae nomine ex parte Dei, ipsius liberalitas,
ac misericordia, seu omnino quaecumque gratuita, et
benefica Dei operatio. De hac gratia dicitur accipitur
illud Archangeli ad B. Virginem: »Inuenisti gratiam
»apud Deum«. Quae deinde loquendi phrasid frequens
est in Scripturis sacris, ut Gen. 6. vbi dicitur: »Noe vero inuenit
»gratiam coram Domino«. Et Exod. 33. Domino loquente ad Mo-
sem: »Inuenisti gratiam coram me.«

Tom. III.

A

Hanc